

mindelig Overenskomst. Det er jeg ganske enig med de ærede Medlemmer i, at man ikke skal gaa til Ekspropriation, uden det er ganske nødvendigt, men jeg gaar ud fra, at det er nødvendigt at have en saadan Bestemmelse i Loven. Det er meget muligt, at det ikke bliver nødvendigt at benytte den, hvad der var det allerheldigste, men dersom vi ikke havde den Bestemmelse, forekommer det mig, det vilde være ret vanskeligt og langt vanskeligere at komme til en Forhandling med dem, som skal afstaa disse Arealer. Naar det fremhæves, at de to første Linier i § 2 ikke burde staa der, saa kan man jo stryge de to Linier, det er det ikke værd at strides om; men at man ikke kan foretage hverken indledende Forhandling om Indkøb af Arealerne eller endeligt vurdere Jorden til Ekspropriation uden at tage Hensyn til Ejendomsskyldvurderingen, synes jeg er ganske rimeligt. Men om det staar i Paragraffen eller ikke, forekommer mig ikke saa vigtigt.

Det ærede Medlem fra Bogense (Gunnar Fog-Petersen) spurgte om, hvad Aktieselskabet Aamosens Forpagtningskontrakter betød. Jeg har Kontrakterne liggende her, vi har faaet dem tilsendt, og de skal blive tilstillet Udvalget, som bliver nedsat om denne Sag; men jeg kan ikke se, at det kan forandre Forholdet, at visse Arealer af Moserne er bortforpagtede. Det maa man jo kunne komme ud over, lige saa vel som man kan komme ud over Forholdet til selve Ejeren.

Det ærede Medlem fra Bogense var tilfreds med, at der skulde fremlægges en fælles Plan over dette Arbejde, og han antydede, at Rigsdagen ogsaa maatte have et Tilsyn dermed. Det kan vi jo forhandle om i Udvalget. Det er mig slet ikke om at gøre, om Foretagendet bliver udført paa denne bestemte Maade eller ikke. Det, der er det afgørende for mit Vedkommende, er, at man for en Gangs Skyld i Øjeblikket under disse ekstraordinære Forhold virkelig tør tage et Skridt, som man ikke paa Forhaand helt kan bedømme, idet man ser paa, hvor vanskelige Forholdene i Øjeblikket er paa mange Maader, og der er her en Opgave, som det, hvis ikke Staten griber ind, vil være meget vanskeligt, for ikke at sige maaske umuligt, at løse saaledes, at disse Moser i det hele taget kan blive virkelig rationelt udnyttet. Jeg forstaar ikke, at Risikoen skal kunne blive særlig stor, thi Arealerne maa dog altid være noget værd, og det skulde være besynderligt i en Tid som den, vi lever i,

hvor Videnskab og Teknik er saa udviklede, om det skulde være umuligt at udnytte saadanne Arealer paa en nogenlunde rationel og økonomisk Maade. Naar man først faar Veje anlagt ind til disse Arealer, skal Videnskaben i Forbindelse med Teknikken nok faa noget ud af disse Moser, og jeg synes, at det vilde være en meget smuk Opgave at tage fat paa netop i Øjeblikket.

Det ærede Medlem fra Bogense mente ogsaa, at der skulde være en Plan med Hensyn til Bebyggelsen. Deri er jeg ganske enig med ham. Jeg tror, at det vil være i høj Grad rigtigt, om man straks lavede en saadan Plan. Jeg har selv hjemme ved et saadant stort inddæmmed Areal og ved, at det vilde have været i høj Grad heldigt, hvis man der i rette Tid havde haft en saadan Plan, idet der derved vilde være fremkommet en langt mere tilfredsstillende Udnyttelse, end Tilfældet er nu.

Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) udtalte, at det Brændsel, der her er Tale om at kunne faa, betyder ikke saa stort i Forhold til Helhedsforbruget. Men det betyder dog altid noget. Der var vel ikke noget Spørgsmaal, der var vanskeligere, og som man i højere Grad nærede Frygt for sidste Sommer end netop Brændselsspørgsmaalet. Der var jo en Tid, hvor vi var bange for, at vi ikke kunde faa Kul her til Landet, og havde vi ikke faaet de Kulmængder, vi nu har faaet i Vinter, ved jeg heller ikke, hvordan vi skulde være kommet igennem. Nu viser det sig ganske vist, at vi opnaaede at faa større Mængder Kul hertil end beregnet i sin Tid, men hvem ved, hvor meget vi vil kunne faa næste Vinter! Derfor synes jeg ikke, at vi ganske roligt kan lade dette Spørgsmaal ligge og lade staa til og sige: Vi faar nok ogsaa næste Vinter det Brændsel, vi skal bruge, men jeg synes tværtimod, at vi bør gøre alt for at paa-begynde Arbejdet med Vildmosernes Udnyttelse for paa denne Maade at faa mere Brændsel. Da Spørgsmaalet blev forelagt for mig om at foretage disse Arbejder i Vildmoserne, syntes jeg derfor ikke, det var muligt at undlade at forelægge et Forslag som dette, og jeg tvivler ogsaa om, at Rigsdagen vil paatage sig det Ansvar at lade dette Forslag ligge. Trods den Kritik, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds fremførte, sluttede han dog med at sige, at han vilde være med til at arbejde for Lovforslagets Fremme. Og selv om man nu maa indrømme — og det maa jeg i høj Grad indrømme —, at Forarbejderne ikke er